

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Med beslutningsforslaget ønsker forslagsstillerne, at regeringen med virkning fra den 1. januar næste år sikrer, at kommunerne udmåler tilskud til ansættelse af handicaphjælpere med udgangspunkt i den til enhver tid gældende overenskomst for hjemmehjælpere inklusive alle tillæg, løn under sygdom, fuld løn under barsel, indbetaling af pensionsopsparring og relevant efteruddannelse.

Jeg må sige, at jeg synes, beslutningsforslaget påpeger en relevant problemstilling, men jeg synes bare ikke, at det er den rigtige løsning at begynde at detailregulere dette område.

Sagen er, at der jo allerede findes klare retningslinjer for kommunerne på dette område. Af vejledningen om særlig støtte til voksne fremgår det:

»Aflønning af hjælperne bør normalt ske efter de almindelige regler i overenskomst om aflønning af hjemmehjælpere mv.«

KL skriver i deres vejledning om hjælpeordningerne, at det »betyder i praksis, at handicaphjælpere bør aflønnes efter overenskomsten for social- og sundhedspersonale, indgået mellem FOA og KL. Handicaphjælpere vil derfor som minimum blive aflønnet med en løn svarende til den, der gælder for ikke uddannet social- og sundhedspersonale.«

Det er derfor min opfattelse, at der findes retningslinjer, som kommunerne kender, og disse retningslinjer er faktisk ikke ændret fra den første vejledning om hjælpeordningen, som blev udsendt i 1987.

Spørgsmålet er jo så, om kommunerne bruger disse retningslinjer i praksis, og her kan de breve og henvendelser, som Socialudvalget har modtaget, jo tyde på, at det ikke altid er tilfældet. Der er flere henvendelser, som beskriver, at det er blevet sværere at rekruttere og fastholde hjælpere til en hjælpeordning. Den situation er måske ikke så usædvanlig på et arbejdsmarked, hvor arbejdsløsheden er faldet ganske betydeligt gennem de seneste år, men hjælperne er jo helt nødvendige for brugerne af hjælpeordningen, og derfor må jeg slå fast, at det er kommunernes ansvar at sikre, at de handicappede brugere får den hjælp, de skal bruge. Det kan jo bl.a. ske ved, at kommunerne overvejer, om den konkrete udmåling giver plads til, at brugerne af hjælpeordningerne kan aftale nogle rimelige løn- og ansættelsesforhold med deres hjælpere.

Jeg synes som nævnt ikke, at løsningen på den her problemstilling er at gribe til detailregulering omkring udmålingen af hjælp til hjælpeordningen. Jeg synes i stedet for, at der i tillid til de nye kommuner skal ses samlet på muligheden for, at der lokalt sættes mere fokus på, hvordan det egentlig er, kommunerne udmåler støtte til hjælpeordninger, både efter servicelovens § 95 og § 96.

I forbindelse med det lovforslag om hjælpeordninger, som jeg har bebudet jeg vil fremsætte i næste folketingssamling, vil jeg derfor overveje, om kommunerne skal vedtage en politik for udmålingen af tilskud til hjælpeordninger, og at denne politik så skal offentliggøres, så man f.eks. kan diskutere den i de kommunale handicapråd og altså lokalt tage en diskussion af, hvad det er for nogle retningslinjer og vejledninger, man gør brug af i lokalområdet. Derved får vi jo skærpet opmærksomheden omkring de vilkår, der gør sig gældende, og dermed forhåbentlig også en diskussion om, hvorvidt der er rimelighed i det, kommunen tilbyder i forhold til at give de handicappede valgmuligheder og god mulighed for at udnytte muligheden i hjælpeordningerne.

Så jeg vil søge satspuljepartiernes opbakning til det forslag, som vi tidligere har diskuteret omkring hjælpeordningen, hvor vi vil se på nogle af de problemstillinger, der er. Og som sagt vil jeg så overveje, om vi også i den forbindelse kan komme videre med at få sat fokus på, hvordan forholdene så er i de enkelte kommuner.

Så med disse ord: Regeringen kan ikke støtte det beslutningsforslag, der foreligger.

Formanden:

Der er foreløbig tre, der har bedt om korte bemærkninger til ministeren, og det er først hr. Martin Lidegaard.

KL 16.20

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil gerne starte med at takke ministeren for, at hun anerkender det helt akutte problem, der er, og som jo adskiller sig fra resten af arbejdsmarkedet ved, at de handicappede mennesker, vi snakker om her, simpelt hen ikke kan leve et liv, hvis ikke de kan få en hjælper, og der er flere og flere af dem, der simpelt hen ikke kan få en hjælper. Og derfor har vi en ganske akut og ganske alvorlig problemstilling, der bør løses så hurtigt som overhovedet muligt.